

at foreslaa Reformen af vor Skattelovgivning, særlig den direkte Beskatning, som at foreslaa Nedskaering af sociale Udgifter.

Jeg vil i den Henseende gøre det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Ord under Skatteforhandlingerne i 1909 til mine. Vi havde jo en lille Forpostfægtning forleden Dag om mine Skatteforslag, og det ærede Medlem tog meget skarpt Afstand fra de Synsmaader, som havde faaet Udtryk i det ærede Medlem Hr. Orla-Jensens og mine Skatteforslag. I den Anledning maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse minde om, i hvilken Grad det ærede Medlem i 1909 ansaa Skattelovgivningen, ogsaa den direkte Beskatning, for at have Betydning for Arbejderne, for at have erhvervspolitisk og lønpolitisk Betydning for Arbejderne i Industrien. Og den Gang drejede det sig jo kun om en ganske ringe Forhøjelse i Sammenligning med, hvad vi nu har af Indkomstskat og Formueskat; den motiveredes den Gang med de øgede Udgifter til Militærlovene.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtalte da følgende: „Dertil kommer, at man ingenlunde kan sige, at den arbejdende Befolkning i By og paa Land vil være uberørt af dette Forslags Gennemførelse. Man har sagt, særlig under Valgekampen, at dette Forslag ikke skadede nogen arbejdende Mand eller Kvinde, kun de velhavende Folk, men der er dog dertil at bemærke, at naar de velhavende og Middelstanden faar denne Forøgelse i Skatter, vil de være mindre tilbøjelige til under de faglige Lønforhandlinger at indrømme Arbejderne rimelige Krav; det vil sige som saa: Staten har nu paalagt os en Byrde paa flere Millioner til Militærvæsenet, vi er derfor daarligere i Stand til at bevilge rimelige Lønforandringer, end vi ellers vilde være. Indirekte kommer det saaledes til at gaa ud over Arbejderklassen. Det er jo ogsaa Arbejderklassen, som er interesseret i, at de direkte Skatter ikke er højere end absolut nødvendigt, selv om disse tages paa en retfærdig Maade. Arbejderklassen er, som det afgørende og væsentlige Led i hele det produktive Samfund, interesseret i, at Skatterne ikke er højere end absolut nødvendigt. Arbejderklassen er selvfølgelig interesseret i, at Skatterne er saa retfærdige som muligt, men ogsaa i, at de er saa lave som muligt, ogsaa for de højere Indtægter.“ En Stemme afbrød her det ærede Medlem og raabte: „Særligt“. Dertil svarede det ærede Medlem: „Nej, aldeles ikke særligt, men at Skatterne er saa lave som muligt, fordi Arbejderklassen i første Linie er inter-

esseret i, at vort Erhvervsliv gaar saa stærkt og saa smukt fremad som muligt.“

Disse Ord vil jeg gøre til mine, det er nøjagtigt de Hovedsynspunkter, der ligger til Grund for de af mig forelagte Skatteforslag. Og den Gang var det jo for intet at regne, hvad vi havde af direkte Skatter, i Sammenligning med dem, vi har nu, og for hvilke Forudsætningen er en Højkonjunktur, en Inflationsperiode fra 1919 og ind i 20'erne, som aldeles ikke berettiger Opretholdelsen af en Skattelovgivning af denne Art.

Fra det konservative Partis ærede Formand faldt der i 1922, da vi havde de nu gældende Skatte love til Behandling, Udtalelser, der ganske harmonerer med det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Synsmaader i 1909. Da udtalte den højtærede Formand for det konservative Parti i Landstinget, at „den direkte Skat i den Form, den nu har, er en Svøbe for vort økonomiske Samfund“; han udtalte, at han ansaa denne Beskatning, den Form, den direkte Skat nu havde, for en Hovedaarsag til Stagnationen i vort Erhvervsliv, til den store Arbejdsløshed, og han forudsaa, at saa længe denne Skat ikke blev reformeret, vilde det vise sig, at Bedrifterne fik vanskeligere og vanskeligere Kaar at arbejde under.

Jeg tror derfor, det er nødvendigt at rette det Spørgsmaal til den højtærede Regering, om det er den højtærede Regerings Mening, at den kun vil nedsætte de direkte Skatter proportionalt, men paa det bestaaende Grundlag, og kun *forudsat* at der bliver en Overskudsmargen paa Statsbudgettet, efter at Nedskaeringerne har fundet Sted, og om det er den højtærede Regerings Mening at gøre eventuelle Skattereformer afhængige af denne Nedskaering, saaledes at der slet ikke bliver Tale om Skattereformer ud over det, vi har faaet nu — for vi har jo faaet en Skattelempelse, en Skatte-reform, om man vil, i Takstnedsættelserne. Dette er jo en Reform, der i saa overvejende Grad kommer Venstres Landvælgere til gode fremfor nogen anden Samfundsklasse; saa der har der været et let og villigt Øre at finde hos den høje Regering, og der har det ikke skortet paa god Villie. Men naar vi nu kommer til Spørgsmaalet om de direkte Skatter, skal saa der — ganske i Modsætning til, hvad der gjaldt om Taksterne, og hvad der for en konservativ Betragtning spiller mindst samme Rolle som med Hensyn til Taksterne —, skal man saa der afvente, hvor stort Nedskaeringernes Resultat bliver, og saa alene i Forhold til det Overskud, der bliver, nedskaere Skatterne paa